

En Skottdagshistorie.

Af Eyvor Steen.

Erik Björk reste sig efter slutad extra lektion och skulle just med den sedvanliga boken för sin lärare aflägsna sig, då han hastigt häjdade sig som om han påmint sig något.

"Det var sant, jag har en bok från Maja, som hon bad mig lämna professorn med tack för lånet, och så skulle jag be om ursäkt för att hon behållit den så länge", och han drog upp en tunn inbunden bok ur innerfickan på kavajen.

En liten skiftning för öfver den unge professors drag, men han mötte lugnt sin discipels blick. "Tack", sade han och räckte ut handen efter boken. "Det var annars inte precis min mening, att hon skulle behöva lämna igen den, men bryr hon sig inte om den, så — hur är det förresten med din syster?"

"Åh, bra, tackar! Hon — hon bad mig också säga — att skridskoisen är utmärkt på Nybroviken — hon tänkt sig dit ned mellan 5 och 6 i afton — det är musik där då", och trots den fräcka lögnen såg Erik Björk med stora, ärliga blå ögon rakt in i sin lärares. "Så", sade denne blott, men en plötslig rodnad färgade för ett ögonblick hans bleka ansikte.

"Bad hon dig verkligen framföra den hälsningen?" frågade han långsamt, efter ett ögonblicks tystnad.

"Ja, det gjorde hon visst", sade Erik, ogeneradt fortsättande vandrigen på den lögnens stig han en gång beträdd.

Professorn väjde ett ögonblick boken i sin hand. En plägsam känsla af förvirring grep honom, af harm mot den ungdomliga oförsynhet, som på detta sätt, utan barmhärtighet, grep i stället, som för ett år sedan ljudit så mäktigt inom honom, men som genom ett hårdt slag tvungits till tystnad, och som han sedan dess med all den kraft, som stod honom till buds, också arbetat på att få för alltid förstummad.

Den smärta, det ovarsamma vidrörandet våldade honom, visade dock nu med ens, hur fruktlos all hans sträfvän varit. Han lade boken på bordet och gick fram till fönstret. Hvad skulle han vara? — Hvad var meningen? — Att leka med honom. — Nej — nej! Han hade knappt tänkt ut tanken, innan han visade den tillbaka som oöfverlig. Förr då kanske en barnslig, oförstående önskan att bringa förhållandet dem emellan tillbaka på den gamla kamratliga foten, det som rådt mellan den unge läraren och hans vuxna lärjunge innan han själf stört det genom att begära ett annat och närmare — ett, som hon inte ville eller kunde vara med om, a, så var det naturligtvis!

Hur lite hon ändå kände honom eftersom hon kunde tro — men i andra sidan — några ögonblick förgingo under tystnad, tills den enervande känslan af att gossen stod där och väntade med ens dref honom till ett svar, som knappt halkat öfver hans läppar, innan han ångrade det. "Om det var fröken Majas mening, att jag skulle möta henne därnere, så — kan du ju hälsa henne — att jag skall komma —". Han vände sig hastigt om och såg nästan förskräckt på Erik, som med den lustigaste bländning af nyfikenhet, deltagande och spjuvaktighet i sitt lifliga ansikte stött och iakttagit honom, men som nu ytterst korrekt bodeade sig.

"Tack så mycket! Då blir Maja glad", sade han. "Det är så länge sedan hon åkte skridsko med professorn, och hon tycker det inte finns nå'n, som gör det så stiltigt — det har hon sagt många gånger. Adjö, adjö! Tack för i dag!" och i en blink var han försvunnen.

Professorn stod ett ögonblick stilla och såg efter honom. Så tog han åter upp boken och började bläddra i den, under det att fären mellan de raka, svarta ögonbrynen, som lågo tätt ned öfver ett par mörka, svärmodiga, lite närsynta ögon, blef allt djupare.

Det var en liten serie populära föreläsningar i filosofi han hållit förra året, som hon önskade få läsa, och som han därför lånat henne, men som han nu med en känsla af nästan besvikenhet, åter höll i sin hand. Han hade nämligen med en viss vemodig glädje märkt, att hon icke lämnat den tillbaka — tänkt att hon dock, trots allt, kanske velat behålla detta enda lilla minne af honom.

Plötsligt ryckte han till. Mellan bladen låg en liten papperslapp, hvarpå några ord voro skrifna med en stil, han alltför väl kände. Den hade under hans egna ögon utvecklats från traditionell skönskrift till den på samma gång karaktäristiska och behagliga form den nu hade. Han stirrade ned på papperet med ett uttryck af nästan förvåning, då han läste hvad som stod där:

"Tempora mutantur et nos mutamur in illis.

M. B. Skottdagen 18..."

(Tiderna förändras och vi med dem).

"Åh nej — det är ju omöjligt — jag ser galet," tumlade han.

Han tog den, gick hastigt fram till fönstret och läste ett par gånger igenom den. Så lät han handen sjunka och stirrade ett ögonblick framför sig, tills han med ens kastade den ifrån sig och i växande sinnesuppror började gå fram och tillbaka öfver golvet.

Tusen känslor arbetade inom honom. En vaknande häftig längtan efter hvad han en gång drömt om och trott sig möjligen kunna vinna, men bittett fått erfara, att det verkligen bara varit en dröm, och på samma gång en känsla af blygsel öfver en handling, han måste anse som utslaget af en djärighet, en brist på fin känsla, som han hade svårt att ställa tillsammans med bilden af den visserligen lifliga, men också stolta och skugga lilla flickan, som en gång och för alltid varit hans kärlek.

"Nej det är inte hon — det kan inte vara hon." Han tog åter upp biljetten och granskade den noga. — "Dateradt för i dag och på det viset — nej — hon har inte gjort det! — Men det är ju i alla fall hennes stil — och så initialerna — M. B.? — Det här är verkligen mer än besynnerligt alltihop —". Han lade ned lappen igen och återtog sin oroliga vandring.

Plötsligt stannade han. Det slog honom med ens hvad detta allt kunde — ja nära nog måste innebar, om det verkligen var Maja Björk, som skriftvit biljetten, och sammanställt med den muntliga hälsning han fått med Erik tycktes det honom nu alldeles solklart, att det i alla fall gärna kunde vara någon annan än hon. Hon blef alldeles blek af sinnesrörelse.

"Ett är visst och det är att jag måste ha kärlhet i det här!" utbrast han högt. "Jag går ner och möter henne i afton — det må bära eller brista!"

Erik Björk hade emellertid på hemvägen gjort en liten afstickare upp till Majas bästa vän Annie Werner. Hon öppnade själf, då han ringde.

"Maja hälsade dig så mycket, att hon hellre åker skridsko vid Fiskartorget i morgon f. m. mellan 1—2 än i afton på Nybroviken, för där är så mycket folk, påstår hon — är du med på det? frågade han och stack sin käcka tjufojksfysionomi nätt och jämt inom dörren.

"Ja, tack! Hälsa Maja! Jag kommer upp och hämtar henne i morgon vid half ett tiden då", svarade Annie.

"All right — tjänis!" och af bar det med den unge skurken till nya illdåd.

"Hörru Maja!" han slängde mössan på bordet i salen midt framför systern, där hon satt, ifrigt upptagen med sömnad.

"Nå?" Hon lyfte ett par stora blå ögon, på det något vemodiga uttrycket när mycket lika hans egna, upp emot honom.

"Jo, jag skulle hälsa dig från Annie — jag mötte henne nyss och hon bad mig säga dig, att du inte vågar dig att skola, utan kommer ordentligt ned på Nybroviken i afton mellan 5—6. Där är ett nytt, så väldigt stiltigt musikkapell, som började i går."

"Ja, jag vet inte — jag har inte mycket lust," sade Maja i trött ton.

"Åh — jag orkar inte höra't! — Du har då blifvit en riktig lackare på senare tiden — aldrig är du utom dörren! Bara sitter här och koxar mellan fyra vägar. — Nu går du bara, förstår du! Jag lofvade Annie på min heder att köra af dig, och det löftet tänker jag hålla! Du ska få se, du blir nog lifvad, bara du kommer i väg."

"Nåja, det kan ju hända — jag skall väl gå då", sade Maja resignerad. "Jag har verkligen åkt så lite i vinter, men Annie är ju annars ständigt upptagen, och du har heller aldrig tid numera."

"Tacka för det, när man är studentkandidat — det vet du bäst själv hvad det vill säga!" och Erik rätade med en viss själfkänsla på sin smidiga figur. "Det vore nog väldigt lifvadt att gå med er i afton — Annie är så snobbig i skridsko-dräkt — åhja, du är inte så illa du heller!" tillade han och klappade henne nedlåtande på hufvudet, "men ser du det här halsiket latinet lärmar ju en iattig syndare inte en minuts ro —" apropos det, kan jag hälsa dig från professor Alm, jag kommer därifrån just nu."

"Tack", sade Maja lugnt, utan att se upp från sömnen. "Lämnade du honom boken?"

"Ja då, och han blef visst helt öfverraskad att få igen skatten. Han hade bestämt trott, att du ämnade behålla den till arf och ägo — som en sorts — relik", tillade han iilmarigt, förstelet iakttagande verkan af sina ord.

"Så — det var ju bara han blef tagen ur den tron då, hvar han nu fått den ifrån", sade hon kallt. "Att man behåller lånade böcker längre än ännadt var, är annars ingenting ovanligt — Det var i alla fall dumt, att han inte fått den tillbaka förr —"

"Ja, för jag antar att du vid det här laget kan den så tämligen utantill — så grundligt som du studerat den!"

Maja såg upp med ögon, som blixtrade af harm. Hon öppnade läpparne till ett häftigt svar, men häjdade sig.

"Delgaf du kanske professor Alm också den observationen?" frågade hon kort.

Eriks onda samvete slog honom ett ögonblick. Han böjde sig ned och lade armen smekande om systerns hals.

"Åh nej — se så Majatösen, var inte arg nu! Det kan du väl begripa att jag inte gjorde — men, ser du, jag har lite svårt att smälta att du sa' nej åt honom. Det hade väl varit den stilgaste sväger i världen, så styf som han är och så väldigt hyggelig på alla sätt, för att nu inte tala om, hur pin kär han är i dig än i dag — han blir ju hvit om näsan, bara man talar om dig, vet jag!"

Maja gjorde sig hastigt lös. "Men Erik hur kan du! — nej slapp mig hör du! Så stygg och ogramnliga du är — och så du narras!" — Hennes stämna skälfde, och hon reste sig häftigt och gick ur rummet, utan att beväriga honom med en blick.

Erik stod ett ögonblick stilla och såg efter henne. — Så hvisslade han sakta till. — "Jaså — min gumma lilla! — Nej det ska' allt sjutton ha' några samvetskalvar för att man hjälper er på träffen. — SÅ'n blindstyren som ni ä' båda två! — Hm!" — Han funderade ett ögonblick med en rasklyd glimt i ögonen.

"Det vore allt lifvadt att kunna kika ett tag på dom vid den där lilla tean i afton! — Nog är det tilltrasslad och jag lär väl få efter noter, kan jag tro, när de upptäcker att det är jag som tussat ihop dom, men det rör mig inte! — Får de bara tala vid, klarar de nog skivan med det samma, och då tar jag gärna smör, om

det så ska' vara! Jag ångrar mig inte ett dugg!" Och med mössan på nacken och händerna djupt nedstuckna i kavajfickorna slank han ut igen.

Det var gnistrande kallt och klart och ett strålende månsken belyste den lifliga taflan på Nybroviken, då professor Alm vid half sex tiden på aftonen kom dit ned. Skridskoåkning var den enda sport han med intresse och skicklighet idlade, och förra vintern hade det varit en själfklar sak, att han ledt Maja Björks undervisning också på det området. Han hade med sto'het sett de hastiga framsteg hon gjorde, och det dröjde inte länge, innan han nu bland de åkande kände igen de mjuka rörelserna af den slanka flickgestalten, där hon ensam åkte lite utanför själfva banan, bortom musikpaviljongen — just där hon och han, för att slippa trängseln, förra året brukat ha sina öfningar.

Hans hjärta nästan stannade för ett ögonblick, och en plötslig lust att vända om och fly grep honom, men han bemannade sig, tanken på att han ju ändå måste veta, hvad dessa mystiska hälsningar betydde, segrade och han gick hastigt ned på banan.

Han spände skridskorna på sig och gjorde några slag i vimlet af åkande framför musikpaviljongen för att fullständigt återvinna sin själfbehärskning, innan han gaf sig ut för att andra gången möta sitt öde i Maja Björks gestalt.

Musiken spelade just en på samma gång smekande och eldig Straussvals, och i mjuka rytmska svängar gled lilla Maja fram och tillbaka öfver isen. Det var bra att Annie dröjde — skönt att vara ensam, ty de skridskogångare, som liksom hon föredrogo utrymmet och den mindre goda isen framför trängseln på den upplade banan voro icke många — och hon njöt af den stämning, musiken och själfva kroppsrörelsen förde med sig. Hon ville icke tänka — icke minnas något nu, bara känna, huru tonerna buro henne in i en trollkrets af vakna, obestämda drömmar, lifvula och vemodiga på en gång.

Plötsligt föll en lång skugga öfver den månbelysta banan framför henne och en skridsko-raspade ett hejlande tak i isen strax invid henne. Hon stannade hastigt och såg upp, och hvem af de två, som i den stunden mest upprörd mötte den andras blick, hade nog varit svårt att afgöra. Han lyfte hälsande på pålsmössan, utan att få fram ett ljud, och hon svarade med en tyst böjning på hufvudet. Så räckte han ut handen mot henne.

"Får jag åka ett slag med er, fröken Maja?" frågade han lågt. "Ja, om ni har lust — isen är inte fullt så bra härute som ni vet!" Hennes stämna skälfde en smula, men hon lade villigt en liten, iskall hand i hans och tysta gled de under några minuter framåt.

Nej, nu drömde hon visst riktigt! Ty det var inte bara i drömmen eller i sagorna man ett, tu, tre, utan att man visste hur det gått till, hand i hand med den man höll af och trott sig för alltid ha förlorat, under ett regn af smekande, milda toner, i strålende månljus, svaflade fram öfver jorden på detta sätt? — Hon slöt ögonen en minut och hennes läppar darrade.

"Det är länge sedan vi åkte så här", sade han slutligen. Han hade tänkt säga något helt annat, tacka henne för hälsningen med Erik, och glömsk af att hon hade skridskor på, stampade hon häftigt till med foten.

Han rätade litet på sig och blef mycket blek. "Jag kan nog förstå er harm, fröken Björk", sade han med en viss värdighet, "och jag förstår också, att ni i detta ögonblick låter den helt och hållet gå ut öfver mig — äfven om jag själf inte kan räkna mig som den absolut skyldige härvidlag. — Min största skuld ligger i, att jag — för andra gången — varit blind och lättrogen — kanske därför att jag så gärna ville tro," tillade han lågt. "Jag ber er förlåta mig, att jag gjort er ondt — det har skett så absolut mot min vilja och jag hoppas också, att det är sista gången det sker, ty hvad på mig ankommer åtminstone, behöfver ni inte frukta att våra vägar vidare skola korsas — förvåll!"

Han lyfte på mössan, gjorde en hastig vandring och åkte därifrån framåt banan. Ett par minuter därefter syntes han på kajen, en lång smurt, litet böjd gestalt, som med skridskorna öfver axeln och långsamma, trötta steg vände af uppåt Nybrogatan till, och Maja stod där ensam kvar, blickande efter honom med en plötslig isande känsla af, att nu var allt slut — osterkalle igen förbi, tack vare den blinda vrede hennes sårade stolthet framkallat. Nu gick han för alltid, och med honom försvann också den enda lycka, hon drömt sig här på jorden.

Med ögon så bländade af tårar, att hon knappt såg hvad hon gjorde, snörde hon i nervös hast skridskorna af sig, i förfäran öfver att Annie skulle komma, innan hon hunnit undan, och kämpande med snyftningar, som icke ville låta undertrycka sig, begaf sig stackars lilla Maja på hemvägen så fort hon förmådde.

"Professor Alm telefonerade nyss, att Erik skulle gå upp till honom nu i afton, om han kunde, annars strax i morgon bitti," sade gamla Lena och stack hufvudet in genom dörren till salen, där Erik, het om öronen och med en för hans del ovanligt allvarsam uppsyn, gick af och an. Han stannade tvärt.

"Så — hvad vill han?"

"Ja, inte vet jag — de får väl Erik fråga själf om, när han kommer dit," muttrade Lena och stängde dörren med en skräll.

"Se så för sjutton, jag trodde jag fått nog för i kväll!" utbrast Erik och stack ena handen genom sitt lockiga hår. "Sonnerligen jag trott Maja om att bli så topp tunnor rasande — och inte vill hon ta' reson heller! — Det är tacken för att man vill folk väl! — Jag undrar om han

Eller hade han möjligen nåtts af en hviskning om att hon — ja, att hon så bittert ångrade sitt svar på hans fråga för ett år sedan — hvem det nu var som förrådtt henne, ty att hon inte längre var ensam om den hemligheten, det visste hon. Den hade blifvit henne för tung, och om också hennes läppar envist förnekat den, hade den blekt hennes kinder och förvandlat hela hennes friska, barnsliga väsen i så hög grad, att de, som stodo henne nära, utan ord gissat sig till uen.

Tanken på detta återkalle med ens hela hennes själfbehärskning, ty med vanlig flicklogik tyckte lilla Maja, att det gick hennes stolthet en smula för nära, att han nu kanske, i känslan af fullkomlig segervisshet, trodde sig bara behöfva räkna ut handen för att hon genast med hänrykning skulle skänka honom, hvad hon för ett år sedan ansett så fullkomligt omöjligt att bevilja honom.

"Det är kanske bäst att vi hålla oss litet närmare musikpaviljongen — jag har stämt möte med Annie Werner och hon söker mig nog där," sade hon lugnt.

Han ryckte till och stannade så tvärt, att de så när förlorat balansen.

"Fröken Werner?" Han såg förvirrad på henne — "jaså — har hon — har ni — bedt henne komma hit — också?"

"Också?" Majas blå ögon vidgades af den ytterligaste förvåning, och hon drog hastigt sin hand ur hans, "hvad menar ni?"

Han teg en minut. Ögonbrynen drogo sig tätt tillsammans och han bet sig hårdt i läppen, som om han känt någon plötslig smärta.

"Jag har fått en hälsning från er — att ni i dag skulle vara härnere — vid den här tiden — en hälsning som hade den formen att den — missledde mig — jag förstår det nu —". Han talade med svårighet, men tog icke blicken från henne.

"Hvem framförde den hälsningen?" frågade han andlöst.

"Er bror —"

"Erik?"

"Ja —"

"Men — hvad vill det säga?"

"Ja — det vet han nog bäst själf. — Det här låg också i boken, som han lämnade mig från er — ni kanske inte känns vid det heller?" Han talade lugnt nu, men handen, som räckte henne biljetten, darrade märkbart.

Hon grep den ifrigt och åkte fram alldeles under det elektriska ljuset. Han följde henne och stod orörlig vid hennes sida, medan hon ögnade igenom raderna.

Då hon slutat, kramade hon ihop papperet och såg med stora flammande ögon upp på honom.

"Och det — det tror ni — det vågar ni tro att jag skrifvit! — och placerat så, för att det skulle komma inför era ögon i dag — och med den där afskyvärda dateringen till på köpet! — Så mycket känner ni mig då, professor A'm! — Åh så skamligt!" Hon var så upprörd, att hon knappt kunde tala.

"Men Maja — fröken Björk — hör mig ett ögonblick! — Betänk att det var er stil — jag känner den ju bland tusen — och att det låg i boken från er — hvad skulle jag tro?"

"Allt, utom något så simpelt — så nedsettande för mig! — Jag förlåter er aldrig! Hör ni det — aldrig!" Stämman skälfde af gråt, och glömsk af att hon hade skridskor på, stampade hon häftigt till med foten.

Han rätade litet på sig och blef mycket blek. "Jag kan nog förstå er harm, fröken Björk", sade han med en viss värdighet, "och jag förstår också, att ni i detta ögonblick låter den helt och hållet gå ut öfver mig — äfven om jag själf inte kan räkna mig som den absolut skyldige härvidlag. — Min största skuld ligger i, att jag — för andra gången — varit blind och lättrogen — kanske därför att jag så gärna ville tro," tillade han lågt. "Jag ber er förlåta mig, att jag gjort er ondt — det har skett så absolut mot min vilja och jag hoppas också, att det är sista gången det sker, ty hvad på mig ankommer åtminstone, behöfver ni inte frukta att våra vägar vidare skola korsas — förvåll!"

Han lyfte på mössan, gjorde en hastig vandring och åkte därifrån framåt banan. Ett par minuter därefter syntes han på kajen, en lång smurt, litet böjd gestalt, som med skridskorna öfver axeln och långsamma, trötta steg vände af uppåt Nybrogatan till, och Maja stod där ensam kvar, blickande efter honom med en plötslig isande känsla af, att nu var allt slut — osterkalle igen förbi, tack vare den blinda vrede hennes sårade stolthet framkallat. Nu gick han för alltid, och med honom försvann också den enda lycka, hon drömt sig här på jorden.

Med ögon så bländade af tårar, att hon knappt såg hvad hon gjorde, snörde hon i nervös hast skridskorna af sig, i förfäran öfver att Annie skulle komma, innan hon hunnit undan, och kämpande med snyftningar, som icke ville låta undertrycka sig, begaf sig stackars lilla Maja på hemvägen så fort hon förmådde.

"Professor Alm telefonerade nyss, att Erik skulle gå upp till honom nu i afton, om han kunde, annars strax i morgon bitti," sade gamla Lena och stack hufvudet in genom dörren till salen, där Erik, het om öronen och med en för hans del ovanligt allvarsam uppsyn, gick af och an. Han stannade tvärt.

"Så — hvad vill han?"

"Ja, inte vet jag — de får väl Erik fråga själf om, när han kommer dit," muttrade Lena och stängde dörren med en skräll.

"Se så för sjutton, jag trodde jag fått nog för i kväll!" utbrast Erik och stack ena handen genom sitt lockiga hår. "Sonnerligen jag trott Maja om att bli så topp tunnor rasande — och inte vill hon ta' reson heller! — Det är tacken för att man vill folk väl! — Jag undrar om han

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD LAGEN

Alla sectioner med jemna nummer af Kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för settlarna eller för andra ändamål, kunna upptagas som homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj, samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af en kvartsection å 160 acres, mer eller mindre.

Anmälän för tillträde.

Anmälän göres personligen på landkontoret i det distrikt, der landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller till det respectiva lokala landkontoret erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbeviset för honom. En afgift af \$10.00 erläggas för för tillträde.

Homestead Skyldigheter.

Under den nuvarande homestead-lagen skall skyldigheterna fullbordas på följande sätt, nämligen:

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en termin af minst tre år.

2) Om fadern (eller modren om mannen är död) till en person, som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, uppfylles, fastskyldigheten under den tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader eller moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller Certificat för utförandet af sådant patent atterstat af i den ordning, som föreskrifves i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfylles skyldigheten under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som eges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylles bostadsskyldigheten genom att vara bosatt uppå nämnda farm.

"Grannskap" i det föregående menas antingen samma township eller ett dermed sammanhängande.

Homesteadtagare, som vill tillgodogöra sig förmåner af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla minst 20 kreatur jemte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homesteadlagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

En inlemnas vid slutet af de tre åren till den lokala land agenten, underagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlaren gifva sex månaders skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttåta patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrantkontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordvest Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjenstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjälp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land; samt klara underrättelser med afseende på land, skogs-, kol- och mineralagarna såväl som kronolanden i jernvägsbältet i British Columbia, erhållas på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller till någon Dominion Lands agent i Manitoba.

James Smart,

Vice Inrikesminister. N. B. — Utom dessa frihemman, till hvilka ofrånstående förordning hänförs, finnas tusentals acres af bördigt land tillgängliga för arrende eller köp från jernvägarna eller andra firmor.

STOR • KATALOG

Innehållande förteckning på det största utval af svenska böcker, såndes

Fritt

mot insändande af namn och adress till

C. RASMUSSEN PUB. CO.

ETABLERAD 1874.
Minneapolis, Minn.
Lidens elandsmarknads bebandel i Amerika.